

БОЛКА ЗА РУСЕ

Все пропадат птиците, ни една не остана.
А пък трябва ни вест от левия бряг на Дунав,
че заплахата вече не се цели в кръвта ни,
по сърцата не тропа и в очите не лумва.

Не пристига вестта. Жертвено в Русе я чакат.
Тъй децата се раждат и прохождат край мама
и в просъница нощем вече горко оплакват
светлината на безкрайно красива измама.

А реката снагата си извечна протяга,
както някога — не за смъртта, а за надежда.
И на Баба Тонка от погледа не убягва
как мъглата на сърцата мостовете реже.

Пак тежи небето отровено над главите ни.
Пак сънуваме тъжно с болка и изненада:
над водата покрусени гълъби прелитат
и от човките им маслиненни клонки падат.

Йордан ЙОРДАНОВ